

На здобуття обласної літературно-мистецької премії імені Михайла Коцюбинського

Алла Соколенко: у світлі рампи

Народна артистка України, провідна актриса Ніжинського академічного українського драматичного театру ім. М. Коцюбинського, яка недавно відзначила ювілей і номінується на вищу творчу відзнаку області.

У номінації «Театральне мистецтво» на здобуття Обласної літературно-мистецької премії імені М. Коцюбинського претендує Алла Соколенко. Кандидатура висунута її театром.

Алла Соколенко 1987 року закінчила Дніпропетровське театральне училище. Творчий шлях розпочала в Чернігівському українському музично-драматичному театрі імені Тараса Шевченка. Згодом майже десять років працювала в Національному театрі ім. Марії Заньковецької у Львові, з виставами якого гастролювала у Великій Британії, Польщі, Іспанії, Словаччині, Чехії, тощо.

Від 1996 року Алла Соколенко працює в Ніжинському академічному українському драматичному театрі імені М. Коцюбинського. Також є художнім керівником театру і головою художньо-технічної ради.

2011 року закінчила навчання у На-

ціональній академії керівних кадрів культури і мистецтв.

У рідному Ніжинському театрі Алла Соколенко зіграла більше 100 ролей, як режисер-постановник поставила більше 40 вистав. Про широкий творчий діапазон актриси говорять створені нею такі образи, як Таця («Маруся Чурай», Л. Костенко), Ярина («Згадайте братія моя...», Т. Шевченко), Відьма («Макбет», У. Шекспір), Мелашка («Гріх і покаєння», І. Карпенко-Карий), Марічка («Ніч на полонині», О. Олесь), Наталка («Наталка Полтавка», І. Котляревський), Оксана («Ніч перед Різдом», М. Гоголь), Наталя Павлівна («Брехня», В. Винниченко), Дарія Іванівна («Фея гіркого мигдалю», І. Кочерга), Аза («Циганка Аза», М. Старицький), Ханума («Ханума» А. Цагарелі), Маргарита («Чи є у Світла тінь?», М. Булгаков), Марія Заньковецька («Марія Заньковецька», І. Рябокляч), та багато інших.

Разом із колективом свого театру пропагувала на гастролях українське театральне мистецтво у Білорусі, Молдові, Польщі, Латвії.

У 2008 році Алла Соколенко отримала акторську премію імені «Марії Заньковецької» Національної спілки театральних діячів. У 2009 році нагороджена «Орденом Княгині Ольги» III ступеня. У 2016 їй було присвоєння звання «Народний артист України».

Численні нагороди отримані актрисою на престижних всеукраїнських

та міжнародних театральних фестивалях. Зокрема, відзнаки «За кращу жіночу роль»: Рози у виставі «Містер Іцик», О. Петрова (фестиваль «Мандруючі Зірки», Київ, 2003 р.), Марії Заньковецької у виставі «Марія Заньковецька», Еви у виставі «Амор.Кохано-ітально», Мони у виставі «Безіменна Зірка», М. Себастьяна (на міжнародних фестивалях «Слов'янські театральні зустрічі»), Марії у виставі «Бездоня», О. Огородника («Мельпомена Таврії», Херсон, 2017 р.), Слави у виставі «Експериментаріум», П. Ар'є («Мельпомена Таврії» Херсон, 2019 р.), за цю ж роль – на фестивалі «Вересневі Самоцвіти», Кропивницький, 2021 р., Агафії Павлівни у виставі «Одруження», М. Гоголя («НОМО LUDENS», Миколаїв, 2015 р.

За ініціативи Алли Соколенко, під її керівництвом, згідно угоди про співпрацю з Київським національним університетом театру кіно і телебачення імені І. Карпенка-Карого, з 2017 року при театрі діє «Студія театрального мистецтва», у якій вже підготовлено чотири випуски акторів, вони працюють у Ніжинському театрі, інших колективах України.

Нові роботи актриси, такі як Мері («Літаючи жінки», М. Камолетті), Філіс («Сільвія», А. Рамсела Герні), Аделаїда («Новорічний детектив», М. Голомес), Терпелиха («Наталка Полтавка», І. Котляревського) говорять про те, що актриса знаходиться у прекрасній професійній формі.

Новий номер журналу «Літературний Чернігів»

Вийшов журнал «Літературний Чернігів», № 2 (114), Це видання громадської організації «Літературна Спілка «Чернігів». Журнал і Спілка існують уже четверте десятиліття. Їх беззмінно очолює голова Спілки і головний редактор журналу, відомий письменник, журналіст, Заслужений працівник культури України Михась Ткач.

Журнал відкривається великою добіркою віршів поетеси з Прилук **Світлани Коробової** з її нової книжки «Подих любові». Саме журнал і Спілка подали кандидатуру авторки з цією книжкою на обласну премію імені Михайла Коцюбинського 2026 року, в номінації «Поезія».

Ось що також надруковано в журналі.

Поезія. Проза. Олександр Забарний. Незавершений епістолярій. Новела. **Світлана Мілько.** Микола Істин. Поезії. **Василь Бондар.** Спутаний айлант. Повість. **Тетяна Яковенко.** Марко. Оповідання.

Переклади. Сергій І. Ткаченко. Від океану до океану. Переклади з поетів США.

Літературознавчі студії. Юрій Бондаренко. Людина з творчим почерком.

Епістолярна спадщина. Євген Баран. Незручний Володимир Базилевський.

Історія. Владислав Савенок. «Сміттєвіада». **Ювілей.** Анатолій Шкуліпа. Плекаю щастя і наснагу жити. (До 70-річчя від дня народження Олександра Забарного).

Інтерв'ю. Михась Ткач. Я формувався як прозаїк на творах українських письменників.

Пам'ять. Михась Ткач. Світлій пам'яті побратима.

Рецензії. Володимир Кузьменко. Легенди швидкоплинних літ чи легендарна постмодерна анестезія? **Тетяна Торак.** До себе приходимо з рідними. **Анатолій Шкуліпа.** У старій вишні вже немає долі. **Валентина Михайленко.** Життєва сутність – у дозрілому яблуці слова.

Гумор. Валерій Демченко. Друге прищестя.

Лауреати премії імені Михайла Коцюбинського

Анатолій Мойсієнко

У передмові до збірки верлібрів Анатолія Мойсієнка Євген Баран писав: «Нова книга «Леза зел» укладена на основі верлібрових текстів. Анатолій Мойсієнко постає як один із найпопулярніших поетів експериментального плану. Його верлібри, верлібри-паліндроми, шахові поезії, вписані в контекст української модерної традиції. Зрештою, вони самі є традицією, і самі є культурою.

Такі книги не потребують поспіху ні в написанні, ні в виданні. Вони потребують органічного вrostання в простір культури.

Це не стільки Слово, як Образ Слова. Візія слова. Музика Слова.

Читання таких віршів потребує триєдиного знання: думати, бачити, слухати...»

Анатолій Кирилович Мойсієнко – випускник філологічного факультету Ніжинського державного педінституту імені Миколи Гоголя. Доктор філологічних наук, професор, завідувач кафедри української мови та прикладної лінгвістики Київського національного університету імені Тараса Шевченка, член редакційних колегій ряду наукових видань, автор підручників для вищої школи, талановитий перекладач з німецької та слов'янських мов, член Національної Спілки письменників України. Твори А.Мойсієнка перекладалися німецькою, англійською, угорською, грузинською, польською, румунською мовами. Анатолій Мойсієнко опублікував поетичні збірки «Приємлю», «Сонети і верлібри», «Шахопоезія», «Сім струн», «Віче мечів», «Мене любов'ю засвітили скрипки», «Вибране», «З чернігівських садів» та ін. Творча діяльність А.Мойсієнка відзначена літературними преміями – «Благовіст», імені Бориса Неcherди, імені Івана Ковалівця.

У вересні 2017 року Анатолій Мойсієнко здобув Чернігівську обласну літературно-мистецьку премію імені Михайла Коцюбинського у номінації «Поезія» за книгу верлібрів «Леза зел» (К.: Дивосвіт, 2016).

Наша газета – на сайті в Інтернеті

Вже чимало років існує в Інтернеті сайт газети «Світ-інфо». На ньому розміщуються і всі номери нашого додаткового видання – обласної літературно-мистецької газети «Струна». Тут є номери обох газет за попередні роки їх видання. Публікації й ілюстрації можна легко скопіювати. Адреса сайту газети «Світ-інфо»: <http://antonpetro.wordpress.com> Попередні номери обох газет за адресою: <http://svit11.wordpress.com>

Газета виходить за сприяння Товариства Української Мови (США). Голова Товариства – професор Віра Боднарук.

Світлана Коробова: подих любові

Літературна спілка «Чернігів» та її видання журнал «Літературний Чернігів» номінували поетесу з Прилук **Світлану Коробову** на обласну премію імені Михайла Коцюбинського за книгу поезії «Подих любові» (Чернігів. 2026).

Світлана Коробова, педагог за фахом, видала 15 книжок поезії, в тому числі 5 для дітей. Позаторік прийняла в Національну Спілку письменників України.

Наприкінці 2023 року спільно з редактором нашої газети Петром Антоненком створили творчий проєкт «Український романс і поезія». Редактор на виступах виконує романси, написані на вірші співавторки, вона читає свої поезії. За цей час зробили понад 80 таких виступів (Чернігівщина, Київ, Полтавщина, Івано-Франківськ). Написали 32 романси. Видали в Чернігові три спільні книжки поезії «Інтим осінньої весни» (грудень 2023), «Магія зимової весни» (січень, 2024), «Дивосвіт нескінченної весни» (грудень, 2025, тут є і новели обох авторів).

23 липня відбулися презентації книжки «Подих любові» в обласній бібліотеці імені Софії та Олександра Русових, а також у Чернігівському музеї Михайла Коцюбинського. Обидві вони пройшли у форматі творчого виступу **Світлани Коробової** і **Петра Антоненка** в їхньому проєкті «Український романс і поезія»

В попередніх номерах нашої газети ми знайомили з віршами Світлани Коробової з цієї нової книжки. Ось ще деякі. Спершу вірші, на які написані романси.

Мене не забути

Та хіба мене можна забути!
Озирніться довкола – я всюди:
У травинці, загорнутій в роси,
У краплинці, що канула в осінь.

Навіть в ваших очах я зорію,
Ваша тиша, ваш сон, безнадія,
У кайданки якої закутий,
Бо мене неможливо забути.

Я у диханні палого листа,
Нота, слово й, нарешті, ця пісня,
Яку можна й в мовчанні почути,
Бо мене неможливо забути...

По слідах

Я так далеко вже від тебе,
Але ще тягнеться душа,
Поглянь на чистий слід від неба,
Який навек вона лиша,

На слід, в який ніхто не стане.
Не загублюсь серед снігів,
Ні в кому більше не розтану,
Не вийду з-поміж берегів.

Мене ні повені не змиють,
Ні хвилі снігів не зметуть
Бо по моїх слідах надії
Іще ідуть. Іще ідуть...

Спитай у осені

Спитай у осені, спитай,
Чому захмарилися звуки
І день у відчай розлуки
Дощами ллється через край

Спитай у осені, коли
Нарешті випустить з темниці
Це небо, щоб від крил Жар-Птиці
Ми по пір'юночі взяли.

Спитай у осені, спитай,
Нащо дощі в пучечки в'яже,
Але вона, мабуть, не скаже,
Бо важко вимовить: «Прощай»

З нових поезій

Режисер

Режисере, ви мені зустрілись.
Бігла я на зустріч не до вас.
Квапилась, та все таки спинилась.
Трішечки притишила свій час.

Пане режисере, ви за руку
Впевнено актрису узяли,
Вкинули у сумочку перуку
І сказали весело: «Пішли!»

Привели на зйомочний майданчик –
І почавсь новенький серіал.
Став екраном крихітний екранчик.
Попелюшка втрапила на бал...

Пане режисере, я у ролі,
Про яку лиш мріяла колись.
Утікачка від своєї долі,
Я не знала слова: «Зупинись».

Я кудись летіла за три моря,
Щоб від себе, грішної, втекти.
Звідки було знати, що є ролі,
У які ти входиш назавжди...

Пам'ятаю цю ніч

Ніч загублена, недолюблена,
Сяйвом місяця підперезана,
У спідниці, що не підрублена,
Плаче в темряву, не розчесана.

В неї коси такі заплутані,
Як у відьми – зірки лякаються,
Її плечі, у шаль закутані,
Недов'язану, так здригаються,

Так тремтять, що і вітру плачуться,
Що і вітру у серце холодно...
Пам'ятаю цю ніч гарячою,
Із зірково-сусальним золотом...

Жінка в червоному

Жінка в червоному. Хто ти? Не знаю.
Погляд сяга далини.
Погляд, який вже наврядчи впізнає
Давні, обірвані сни...

Жінка в червоному. Сонця світлина!
Скільки пожеж у очах
Ти розпалила вчорашнім мужчинам.
Хтось навіть розум втрачав.

Скільки було цих польотів за межі!
Сукня злітала, як птах!
Пристрасті скільки спалили одяжі
В кимось придуманих снах!

Ти потягнула за нитку шовкову –
І обірвала всі сни...
Кажуть, червоний – то колір любові.
Жінка хотіла весни...